

РЕШЕНИЕ

№ 40883

гр. София, 21.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6936** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. С. (А. S.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място]/К., Република Т., притежаващ национален паспорт № U 34653660, издаден на 20.11.2024г. от МВР – Т., Л. 30769697760, с постоянен адрес в Република Т.: област К., [община], [населено място],[жк], [улица],[жк], ап. 2, подадена чрез надлежно упълномощения му процесуален представител адвокат М. М. С. от Адвокатска колегия – Ш., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 12.

Жалбата е срещу Решение с изх. № 26ПР-1321 от 17.04.2026г. на началника на отдел „Национален визов център“ към дирекция „К. отношения“ на Министерството на външните работи на Република България, с което по административен ред е потвърден Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) от 27.03.2026г., постановен от Б. И. – консул, втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., по заявление с рег. № 25021994, подадено на 22.12.2025г.

В жалбата и в представените по делото писмени бележки се излагат подробни съображения за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорения административен акт, необоснованост и постановяването му в противоречие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че е подал редовно заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на законоустановеното основание по чл. 24, ал. 1, т.

10 от ЗЧРБ – като чужденец, получил право на пенсия съгласно законодателството на държавата си на произход (Република Т.) и разполагащ с достатъчно средства за издръжка и осигурено жилище в страната. Твърди, че всички изискуеми от закона и подзаконовата нормативна уредба документи са били надлежно окомплектовани, легализирани и представени пред визовия орган. Изтъква, че изложените в стандартния формуляр мотиви за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ са бланкетни, общи и предположителни, като не почиват на установени обективни факти. Категорично оспорва извода на административния орган, че представените документи са формални и че целта на пребиваването не е доказана достоверно. Сочи, че действителното му намерение за дългосрочно установяване в Република България се подкрепя и от факта, че е едноличен собственик на капитала и управител на регистрираното в страната търговско дружество „ТРАКИЙОЛ“ ЕООД, притежаващо надлежен лиценз за международен автомобилен превоз на товари, както и от обстоятелството, че синът му Е. С. пребивава и полага труд на територията на страната. Навежда и доводи за засягане на основни права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), в частност правото на зачитане на личния и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ и правото на ефективно правно средство за защита по чл. 13 от ЕКПЧ. По тези съображения моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ за издаване на виза тип „D“ и потвърждаващото го решение на началника на отдел „НВЦ“ и да върне административната преписка на компетентния орган за ново произнасяне със задължителни указания по издаване на исканата виза. Претендира присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т. (конституиран като ответна страна с определение № 29691 от 24.07.2026г. на съда след заличаване на първоначално посоченото консулско длъжностно лице при ГК – И.), редовно призован за съдебното заседание, не изпраща представител и не ангажира допълнително становище по съществото на спора след конституирането му. С придружителното писмо за изпращане на преписката чрез юрисконсулт в дирекция „К. отношения“ на МВнР се изразява становище за неоснователност на жалбата, като се твърди, че отказът е постановен законосъобразно след проведена съгласувателна процедура и изразени отрицателни становища от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и дирекция „Миграция“ при МВР.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена съгласно чл. 16, ал. 1, т. 3 от АПК, не изпраща представител в съдебно заседание и не депозира писмено заключение по основателността на оспорването.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 79-и състав, като прецени събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по подадено от жалбоподателя А. С. на 22.12.2025г. в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., заявление за издаване на национална виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, заведено под рег. № 25021994 (заявление по образец на бланка, ведно с квитанция за внесена такса). В заявлението като цел на пътуването изрично е посочено „пенсионер“ (поле 21), като е заявен период на планирания престой от 15.01.2026г. до 15.01.2027г. с място на пребиваване [населено място], като кандидатът е отбелязал, че няма намерение да пребивава извън страната и че разходите за издръжка ще се поемат изцяло от него със собствени средства.

Към заявлението за виза чуждият гражданин е приложил пълен комплект от писмени доказателства, установяващи материалноправните предпоставки за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, а именно:

1. Заверено копие от редовен задграничен паспорт тип „Р“ № U 34653660, издаден на 20.11.2024г. от компетентните власти на Република Т., със срок на валидност до 20.11.2034г., съдържащ самоличността и снимката на кандидата;
 2. Удостоверение от 06.12.2024г., издадено от Република Т., Институт за социално осигуряване (S.), Областна дирекция за социално осигуряване – К., Център за социално осигуряване – Л., снабдено с печат „Апостил“ № 36559 от 06.12.2024г. по X. конвенция от 1961г. и преведено на български език от заклет преводач с нотариална заверка на подписа, удостоверяващо, че А. С. е придобил право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст съгласно турското законодателство, считано от 01.09.2014г. по разпределително досие № [ЕГН], като получава редовна месечна пенсия;
 3. Официален документ от 18.08.2025г., издаден от Областна дирекция „Социално осигуряване“ – [населено място], с апостил № 14270 от 11.09.2025г. и легализиран превод, и списък на отчетените плащания от 11.09.2025г. с апостил № 14272, удостоверяващи, че считано от месец септември 2025г. месечните пенсионни плащания на чуждия гражданин се превеждат директно по негова банкова сметка с IBAN [банкова сметка] в българска банка („Те-Д. З. Б.“ А.Д. – Клон С.);
 4. Банково удостоверение от 19.12.2025г. и отчет по разплащателна сметка от „Те-Д. З. Б. – Клон С.“ К., удостоверяващи, че А. С. е титуляр на активна банкова сметка с посочения IBAN в евро, открита в клон С., с налично крайно салдо към 19.12.2025г. в размер на 8 536,83 евро (с левова равностойност 16 700,50 лв.), по която постъпват регулярни преводи;
 5. Договор за наем на недвижим имот от 05.06.2025г. с нотариална заверка на подписите (рег. № 4434 на нотариус рег. № 500 на НК), сключен между Н. П. И. (като наемодател) и А. С. (като наемател), с предмет временно и възмездно ползване за жилищни нужди на индивидуализиран апартамент № 82, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] с площ от 46,46 кв.м, за срок от 12 месеца, считано от 06.06.2025г., срещу месечна наемна цена от 600,00 лв., ведно с приемо-предавателен протокол от същата дата за описаното обзавеждане и показания на измервателните уреди;
 6. Нотариално заверена декларация от 05.06.2025г. (рег. № 4436 на нотариус рег. № 500 на НК) от собственика на имота Н. П. И. на основание § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ, с която дава изричното си съгласие А. С. да ползва жилището и да бъде адресно регистриран на адреса;
 7. Нотариално заверена декларация от 05.06.2025г. (рег. № 4421 на нотариус рег. № 500 на НК) от А. С. за постоянно пребиваване в страната на посочения адрес и спазване на изискванията на ЗЧРБ;
 8. Свидетелство за съдимост от 28.07.2025г., издадено от Министерството на правосъдието на Република Т., Главно управление на съдебния регистър, с апостил № 41454 от 28.07.2025г. и превод на български език, удостоверяващо, че лицето не е осъждано и няма криминални регистрации;
 9. Препис-извлечение от регистъра за гражданско състояние от 02.09.2025г., издадено от дирекция „Гражданско състояние“ в Л., с апостил № 42471 и легализиран превод, удостоверяващо гражданското състояние и членовете на семейството му;
 10. Полица за медицинска застраховка за пътуване в чужбина (Travel and H. I. P.) № 600000002310701, издадена от застрахователно дружество „Н. С.“ А.С., с валидност за периода от 27.10.2025г. до 27.10.2026г. и лимит на отговорност 30 000,00 евро за територията на страните от Ш. пространство и Европа.
- На 27.03.2026г. консулското длъжностно лице Б. И. – консул, втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], е постановил оспорения Отказ за издаване

на виза за дългосрочно пребиваване, обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ. Като правно основание в акта е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ („не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“), а в графа „Допълнителни забележки“ са вписани следните фактически мотиви: „При извършената проверка е установено, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република България като пенсионно осигурено лице. Документите са подготвени с цел формално изпълнение на нормативните изисквания, с вероятна последваща цел развиване на бизнес и установяване в страните на Европейския съюз.“ Формулярът е връчен на кандидата на 27.03.2026г.

Недоволен от постановения отказ, на 09.04.2026г. А. С. е подал жалба по административен ред чрез адвокат М. С. до директора на дирекция „К. отношения“ при МВНР (вх. № 26ПР-1321 от 09.04.2026г.). Към административната жалба са представени и доказателства за икономическата и семейната обвързаност на кандидата с Република България – удостоверение за актуално състояние от Търговския регистър за регистрираното еднолично дружество с ограничена отговорност „ТРАКИЙОЛ“ ЕООД (ЕИК[ЕИК]), на което А. С. е едноличен собственик на капитала и управител, Лиценз № 129631 от 17.07.2025г., издаден от Министерството на транспорта и съобщенията, за международен автомобилен превоз на товари, и свидетелство за регистрация на товарен автомобил „И.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на дружеството.

С Решение с изх. № 26ПР-1321 от 17.04.2026г. на началник на отдел „Национален визов център“ към дирекция „К. отношения“ при МВНР, е потвърдил първоначалния отказ за издаване на виза вид „D“, като е посочил, че на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ кандидатът е получил отрицателно становище от службите за административен контрол на чужденците по чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР, а представените документи за търговското дружество са приети за неотнормими към пенсионното основание по чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ.

Жалбата срещу потвърдения отказ е депозирана в МВНР на 28.04.2026г. (вх. № 26ПР-1321 от 29.04.2026г.), ведно с доказателство за внесена държавна такса, и е постъпила в Административен съд – София-град на 09.06.2026г., ведно с административната преписка.

В проведеното съдебно производство са приобщени като писмени доказателства цялата изпратена от органа административна преписка, както и представените от жалбоподателя с молба от 22.06.2026г. допълнителни документи (приети в съдебно заседание на 20.07.2026г.), включващи трудов договор, разрешение за пребиваване и документи за гражданско състояние на сина му Е. С., установяващи, че същият пребивава законосъобразно и работи в Република България като шофьор в дружеството „ТРАКИЙОЛ“ ЕООД. В административната преписка не се съдържат писмени мотивирани становища от ДАНС или дирекция „Миграция“ при МВР, нито протокол за проведено интервю по чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР, като по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, установяващи конкретни факти за заплахата за националната сигурност или за фиктивност на заявеното пребиваване.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който пряко се засяга правната му сфера чрез отказ да му бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване. Оспорването е извършено в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, след изчерпване на факултативния административен ред за контрол пред горестоящия административен орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ (виза вид „D“) не подлежат на обжалване по съдебен ред,

освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В трайната и непротиворечива практика на Върховния административен съд безспорно се приема, че за да е процесуално допустима жалбата срещу отказ за виза тип „D“, е достатъчно оспорващият да претендира и обоснове твърдение за засягане на признати от Конвенцията основни права, без да е необходимо на етапа по допустимостта това засягане да бъде предварително доказано по същество, в този смисъл Определение № 6181 от 09.06.2025г. по ч.адм.д. № 5536/2025г. на ВАС; Определение № 12023 от 26.11.2025г. по ч.адм.д. № 11235/2025г. на ВАС и др. В случая жалбоподателят изрично се е позовал на засягане на правото на личен живот и свободен избор на местоживее по чл. 8 от ЕКПЧ, на свободно развитие на икономически и лични отношения и на правото на ефективно вътрешноправно средство за защита по чл. 13 от ЕКПЧ с оглед изградения в България център на лични и стопански интереси (собственост на дружество с транспортна дейност и установен в страната пълнолетен син). Наведените фактически обстоятелства обуславят приложението на предвиденото в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ законово изключение, поради което жалбата е процесуално допустима.

По силата на чл. 98, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 97, ал. 1, изр. второ от АПК, когато жалбата по административен ред е отхвърлена и първоначалният акт е потвърден, предмет на съдебното оспорване за законосъобразност е първоначалният индивидуален административен акт (отказът за виза от 27.03.2026г.), като мотивите на потвърдителното решение на началника на отдел „НВЦ“ от 17.04.2026г. се считат за част от мотивите на оспорения отказ.

По съществото на спора:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извършва цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, и съобразен ли е с целта на закона (чл. 146 от АПК).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ решенията за отказ за издаване на визи се вземат от оправомощени длъжностни лица в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина. По делото са представени Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 212 от 12.11.2024г. на временно управляващия Генералното консулство на Република България в [населено място], с която Б. И. – консул, втори секретар в ГК – О., е изрично оправомощен да съставя, подписва и връчва формуляри за отказ за издаване на визи по приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР. Потвърдителното решение от 17.04.2026г. е постановено от И. М. – началник на отдел „Национален визов център“ при дирекция „К. отношения“ на МВнР, оправомощен съгласно т. 1 от цитираната министерска заповед. Следователно административните актове са издадени от материално и териториално компетентни органи в рамките на предоставените им правомощия.

Отказът е обективиран в писмена форма върху стандартен формуляр по образец съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. Спазването на бланковия образец обаче не освобождава административния орган от императивното изискване на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ да изложи ясни, конкретни и проверими фактически основания, които да разкриват действителната му воля и да дават възможност на адресата да организира защитата си, а на съда – да осъществи контрол за законосъобразност.

В процесния отказ органът се е ограничил до цитиране на правната норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и е вписал общо формулираното предположение, че апликантът нямал намерение да се установи трайно като пенсионно осигурено лице, че документите били подготвени с цел формално изпълнение на изискванията, с

„вероятна последваща цел развиване на бизнес и установяване в страните на ЕС“. В преписката липсват каквито и да било доказателства или индивидуализирани констатации, от които да следва, че представените от кандидата официални документи са неистински или подготвени симулативно. Нито в първоначалния отказ, нито в потвърдителното административно решение се посочва въз основа на кои точно факти органът е приел, че действителната цел на кандидата се различава от заявената.

Наред с това, съгласно императивното изискване на чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР (в сила от 14.01.2025г.), при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване компетентното длъжностно лице задължително провежда интервю с кандидата с оглед изясняване на действителната цел на пътуването, от което изключения не се допускат. По делото не са ангажирани данни такова интервю да е било проведено с А. С., нито е приложен протокол по чл. 59 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, което представлява самостоятелно съществено нарушение на процесуалните правила.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) се издава на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване на някое от предвидените в закона основания. В конкретния случай заявената цел на пътуването е получаване на разрешение за продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ – чужденец, който е получил право на пенсия съгласно законодателството на държавата си на произход и разполага с достатъчно средства за издръжка и осигурено жилище в страната (в съответствие с чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 23 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ).

По делото е безспорно установено чрез официални писмени доказателства с материална доказателствена сила (удостоверение от турската социалноосигурителна институция S., снабдено с апостил и превод), че жалбоподателят е легитимен пенсионер в Република Т. от 2014г. и получава редовен месечен пенсионен доход. Установено е също, че лицето е разкрило банкова сметка в лицензирана българска банка („Те-Д. З. Б. – Клон С.“ К.), по която е организиран директният ежемесечен трансфер на пенсията му и по която към датата на подаване на заявлението е налице лично парично салдо от 8 536,83 евро (16 700,50 лв.). Тази сума надхвърля многократно размера на минималната пенсия и минималната работна заплата в Република България за съответния период и гарантира изцяло неговата финансова издръжка. Налице е и валиден, нотариално заверен договор за наем на жилищен имот в [населено място] за срок от 12 месеца ведно с декларация-съгласие от собственика по § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ, едногодишна медицинска застраховка с лимит 30 000 евро и свидетелство за съдимост. При тези категорични факти всички изискуеми от материалния закон условия за заявеното пребиваване са надлежно и пълно доказани.

Като правно основание за постановения отказ органът е приложил чл. 10, ал. 1, т. 17

от ЗЧРБ – „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“. Съгласно трайната съдебна практика на Върховния административен съд, когато представените от кандидата официални писмени документи удостоверяват изпълнението на материалноправните изисквания на закона и констатациите в тях не са оборени по надлежния ред, изводът на административния орган за недоказаност на целта на пребиваването е изцяло необоснован и лишен от фактическа и правна опора, в този смисъл Решение № 3295 от 24.03.2026г. по к.адм.д. № 12192/2025г. на ВАС; Решение № 467 от 19.01.2026г. по к.адм.д. № 10633/2025г. на ВАС; Решение № 126 от 07.01.2026г. по к.адм.д. № 10632/2025г. на ВАС и др.

Напълно необосновани и в разрез със закона са съображенията на ответника, че документите били подготвени с „формална цел“ и че съществува миграционен риск поради евентуално развиване на стопанска дейност. Наличието на регистрирано в Република България търговско дружество („ТРАКЙОЛ“ ЕООД), притежаващо лиценз за транспортна дейност и товарен автомобил, в което жалбоподателят е едноличен собственик и управител, както и фактът, че неговият син живее и работи в страната, не само че не противоречат на пенсионния му статут, но и по категоричен начин доказват реалната му и трайна житейска, икономическа и семейна обвързаност с Република България. Българското законодателство не забранява на чужденците, получили право на пенсия, да притежават дялове в търговски дружества или да осъществяват функции по управлението им, нито превръща това обстоятелство в отрицателна предпоставка за издаване на виза. Напротив, наличието на реално развиващ се семеен бизнес и законосъобразно установени членове на семейството изключва житейската логика за миграционен риск или фиктивност на заявената цел.

Позоваването в потвърдителното административно решение на получено отрицателно становище по съгласувателната процедура по чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР не може да санира незаконосъобразността на отказа. В константната практика на съдилищата безпротиворечиво се приема, че съгласувателните становища на ДАНС и дирекция „Миграция“ представляват подготвителни актове по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК, чиято материална законосъобразност и фактическа обоснованост подлежат на пълен съдебен контрол при оспорването на крайния административен акт. Становището на ДАНС би имало обвързващ характер за визовия орган единствено ако съдържа доказани данни за конкретна заплаха за националната сигурност по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС във връзка с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1–3 от ЗЧРБ, каквито в настоящия случай изобщо не са констатирани и не се твърдят, в този смисъл Решение № 5681 от 27.05.2026г. по к.адм.д. № 3897/2026г. на ВАС.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест за установяване на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите

изисквания при издаването му лежи изцяло върху административния орган. Ответникът не е представил по делото съгласувателните становища, нито каквито и да било първични писмени документи от извършени проверки, установяващи неистинност на документите или неправомерни цели на кандидата. Тъй като административният орган не проведе пълно и главно доказване на фактическите съображения, послужили като основание за отказа, същият се явява постановен при липса на материалноправни предпоставки и в явно нарушение на принципа на истинност по чл. 7 от АПК и принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

По изложените съображения оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, ведно с потвърждаващото го решение на началника на отдел „НВЦ“, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен на основание чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Доколкото естеството на въпроса не позволява решаването му по същество от съда (издаването на виза е от изключителната компетентност на органите на дипломатическата и консулската служба), на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка следва да бъде изпратена на Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по заявление рег. № 25021994 от 22.12.2025г. на А. С., при спазване на дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, в 14-дневен срок от влизането му в сила (чл. 174 от АПК).

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. От доказателствата по делото се установява реално заплатена държавна такса за образуване на съдебното производство по сметка на АССГ в размер на 5,11 евро (с левова равностойност 10,01 лв.). По делото не са ангажирани доказателства за реално заплатено адвокатско възнаграждение, поради което разноските следва да бъдат присъдени в доказвания размер от 5,11 евро, платими от юридическото лице, в чиято структура се намира органът – издател на акта, а именно Министерството на външните работи на Република България (съгласно § 1, т. 6 от ДР на АПК).

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79-и състав,
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. (А. С.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) от 27.03.2026г., постановен от Б. И. – консул, втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., по заявление с рег. № 25021994, подадено на 22.12.2025г., потвърден с Решение с изх. № 26ПР-1321 от 17.04.2026г. на началника на отдел „Национален визов център“ към дирекция „К. отношения“ на Министерството на външните работи на Република България.

ИЗПРАЩА административната преписка на Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по заявление с рег.

№ 25021994 от 22.12.2025г., подадено от А. С. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“), при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на А. С. (А. S.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , паспорт № U 34653660, сумата в размер на 5,11 евро , представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски за държавна такса.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.